

Historie van het bedrijf

MOL FREESIA'S

Vok Mol is geboren op 27 januari 1948 in Hauwert en Thea Meissen is geboren op 16 juli 1950 in Venhuizen. Na hun huwelijk in 1972 gingen ze wonen aan de St. Matthijsstraat te Nibbixwoud. Op een akkertje aan de Sluisven zijn ze samen begonnen en er is met hard werken een bloeiend bedrijf opgebouwd. Er zijn drie kinderen geboren, die allemaal vroeg leerden, wat hard werken was. In 2008 is het bedrijf voortgezet door hun zonen Jeroen en Marco.

Het begin

In 1970 leerde ik Vok kennen, hij werkte in de Bangerd bij Wim Knol in de chrysanten en ik werkte thuis in de huishouding. In 1971 huurde Vok een stukje grond en ging hij een hoekje chrysanten voor zichzelf telen, want zijn grootste wens was om ooit voor zichzelf te beginnen. Alles werd na werktijd en in het weekend gedaan. Op 6 september 1972 gingen we trouwen en nadat we ons huis hadden ingericht, hadden we nog 800 gulden over. Dit was het startkapitaal voor ons eigen bedrijf. Tegelijkertijd werd er een akkertje bij de Sluisven en bij Jan Beerepoot gehuurd, want dan konden we samen aan de gang.

Vok Mol aan het werk met chrysanten. Op de achtergrond de huizen aan de Ganker.

Vok ging een opleiding volgen voor hovenier, want dat zag hij wel zitten. Al gauw ruilde hij van baan en ging in het hoveniersbedrijf van Theo Beerepoot uit Spanbroek werken. Hij vond dat hij in de praktijk het meeste kon leren. In 1974 kochten wij van Herman op den Kelder ons eerste land aan de Oosterwijzend.

We wilden het hele stuk wel kopen, maar daarvoor kregen we geen geld van de bank. Vader Mol werkte bij Verkade in de koekfabriek en dan heb je geen achterland, zo werd bij de bank gezegd. Maar toch wilden we het graag hebben en we hebben het uiteindelijk samen met Frans Haakman gekocht. De dag dat Marco is geboren, is ons land geploegd. Er werd een klein boetje op gezet, want de spullen die we hadden, moesten droog staan. Dit was het begin van ons eigen bedrijf. Vok stopte met zijn werk bij Beerepoot en ging tien avonden in de maand in de verpleegstersflat werken. Dit gaf een stukje inkomsten en zodoende waren we dan ook verzekerd tegen ziektekosten. Dat was je eerste verdienste.

Het boetje waar het allemaal begon.

Inmiddels had Vok ook zijn hoveniersdiploma gehaald en ging hij een stukje land als tuincentrum inrichten.

Dit viel uiteindelijk niet mee. We woonde er niet bij, dus dat werkte niet. We hebben op ons land van alles verbouwd, zoals: radijs, venkel, prei, piepers, maar de hoofdteelten waren chrysanten en aardbeien.

De vooruitgang

Na een paar jaar werd het boetje te klein, dus er moest een schuur komen. Via broer Piet mochten we gratis bij Heddes een oude bouwkeet weghalen, die onze schuur werd. Dat was voor ons helemaal een pracht.

Met een oud bankstel en tafeltje van vader en moeder Mol hadden we een gezellig koffiehoekje gemaakt, zodat we niet meer helemaal naar huis moesten om koffie te drinken.

Het was voor ons een hele vooruitgang, we konden het nu allemaal in onze eigen schuur redden.

Ons koffiehoekje.

Een jaar later werd er een witloftrekkerij aan de schuur gebouwd, want winterdag moesten we ook werk hebben.

We hadden inmiddels drie kinderen; Jeroen (30-10-1973), Marco (24-2-1975) en Esther (5-5-1977), dus zelf kon ik niet meer zoveel meewerken.

Daarom was witlof toen een goede teelt voor ons. Vok haalde overdag de witlof uit de kuil en 's avonds konden we dat dan samen opknappen.

Het was een heel gedoe, met de auto werd alle witlof naar huis gereden en dan moest alles met de hand naar binnen gebracht worden.

's Avonds als de kinderen in bed lagen, werd de bijkeuken omgebouwd tot schuur en daar knapten we alle witlof op.

's Morgens hetzelfde ritueel, alle witlof moest aan de weg gezet worden, zodat Kees Doodeman, onze vrachtrijder, het kon ophalen.

Al met al een heel gesleep. We waren daarom dolgelukkig toen we een steekwagen konden kopen voor 200 gulden. Dit was voor ons in die tijd een rib uit het lijf, maar het bespaarde ons veel tijd en gesjouw.

Het familiebedrijf

Toen de kinderen nog heel klein waren, gingen ze al graag mee naar de bouw. Ze hadden daar hun eigen tuintje en met de kisten en stukken hout waren ze

altijd uren zoet. Op een gegeven moment wilden ze ons graag helpen, dus mochten ze aardbeienkistjes klaarmaken.

Ze hadden het soms na tien kistjes al bekeken, maar stoppen was er niet bij. Waar je aan begint, moet je

Jeroen, Esther en Marco als jonge ondernemertjes met de aardbeien in de weer.

afmaken en dan pas ga je iets anders doen.

Als ze mazzel hadden en opa Mol kwam kijken, dan hielp die ze wel even. Hij maakte er altijd een spelletje van en dan was het zo gebeurd.

En als we thuis kwamen kregen ze wat in hun spaarpot en dat vonden ze geweldig, want dan hadden ze echt iets verdiend.

Na de verkaveling kwamen we aan de Ganker in Nibbixwoud terecht met ons land. Daar werd onze eerste kas gebouwd.

Onze oude schuur werd gebruikt voor het intimmeren van schuurruimte en

Vok aan het opknappen van de witlof.

Samen met papa de aardbeien oppotten.

kantine. In de rest van de kas werden witlof en aardbeien geteeld.

De kinderen werden inmiddels ook wat ouder, dus in de vakantie gingen we 's morgens met z'n allen naar het land. 's Middags bleven we thuis, dan konden ze weer lekker spelen.

Esther had het op een gegeven moment wel bekeken. Zij had bedacht dat ze liever de huishouding wilde doen. Ze was nog maar een jaar of tien, maar ze deed van alles. Afwassen, stoffen, bedden opmaken, stofzuigen en tafel dekken. Zelfs had ze een keer als verrassing de was opgehangen.

De burens hadden er om gelachen, want met een stoel onder de lijn kreeg ze alle was eraan. Tegenwoordig zullen ze het kinderarbeid noemen, maar ik denk dat ze er niet slechter van geworden zijn.

Met mama op het land aan het werk, dan is ze sneller klaar.

De freesiateelt

Via Jaap de Haan zijn we in de freesia 's terechtgekomen. We gingen daar regelmatig koffiedrinken en altijd gingen we een rondje door de kas.

Vok kreeg steeds meer interesse in de freesia's, dus Jaap heeft een bollenvertegenwoordiger bij ons langs gestuurd. Hij kon ons snel overtuigen en in 1986 hadden we onze eerste teelt freesia's in de kas. We werden begeleid door onze bollenvertegenwoordiger, van wie we heel veel hebben geleerd.

We zagen het helemaal zitten en het jaar daarop gingen we meteen uitbreiden. We kregen het steeds drukker dus Jeroen en Marco moesten ook leren snijden. Met Sinterklaas kregen ze dan ook een heel speciaal cadeau. Ze kregen namelijk een bostasje met mes, elastiek en dunne slangetjes om te leren stieken. Thuis werd druk geoefend en toen ze dat onder de knie hadden konden ze leren snijden.

Het ging goed met het bedrijf en in 1988 werd er een

kas bijgebouwd en gelijktijdig begonnen ze met de bouw van ons huis. Het was geweldig dat we nu bij het bedrijf konden gaan wonen. We breidden heel snel uit met de freesia's, eerst stopten we met de witlof en daarna met de aardbeien en in 1989 gingen we volledig in de freesia's.

Op zaterdag en in de vakanties hadden we veel scholieren aan het werk en wij zelf waren ook allemaal van de partij. Op een dag lagen we bollen te rooien en Vok zat op de trekker en regelde voor de rest het werk eromheen. Marco bekeek dat eens en zei: "Nu weet ik wat ik later wil worden. Ik word later ook baas net als mijn vader, dan kan ik ook mooi de kantjes eraf lopen." Nu ik denk dat hij er inmiddels wel anders over denkt.

De uitbreiding

In 1992 kwam Jeroen in het bedrijf. Met veel enthousiasme startte hij als jonge ondernemer. Maar de vele uren die hij maakte en het harde werken, werden het eerste jaar niet beloond. Toen hij op het einde van het jaar de balans had opgemaakt, bleek dat hij maar één gulden per uur had verdiend.

Toch had hij er nog alle vertrouwen in.

Vaarwel aardbeien en witlof. We gaan volledig in de freesia's.

Het jaar erop moest er weer een nieuwe kas bijgebouwd worden, want ook Marco zou in het bedrijf komen. Jeroen moest het bedrijfsplan voor de bank maken van Vok, want hij zei: "Daar heb je toch voor geleerd?"

Nou dat was nog niet zo eenvoudig. Hij heeft er puur op zitten zweten, maar hij heeft het toch voor elkaar gekregen. De bank werd uitgenodigd om over de plannen te praten.

Jeroen, toen nog maar 19 jaar, moest het woord voeren van Vok, want die had het plan tenslotte gemaakt. Zo werd hij nogmaals in het diepe gegooid. Na afloop van het gesprek kreeg Jeroen de compli-

menten voor zijn goede bedrijfsplan en zijn heldere uitleg. De financiering werd verstrekt.

In 1993 kwam ook Marco in het bedrijf, die moest gelijk de in- en verkoop van de bollen regelen en zo werden alle taken verdeeld.

Er werd altijd hard gewerkt, maar daarnaast was er ook veel tijd voor gezelligheid. Jeroen en Marco misten geen enkel feestje en als er niets te doen was, verzonnen ze wel iets anders om mooi aan te zitten en een biertje te drinken. Het maakte niet uit hoe laat ze thuiskwamen en ook al hadden ze maar een paar uurtjes geslapen, ze waren altijd op tijd op hun werk. Want bij ons is het motto 'Bij nacht de man, bij dag de man'.

Het bedrijf bleef groeien en steeds werd er weer bijgebouwd. In 1999 kochten we er zelfs een tweede bedrijf bij. We kochten het kassenbedrijf van Dick van Zelm, aan de Wijzend 49.

Ikzelf vond het allemaal wel erg snel gaan en maakte me er best veel zorgen over.

Maar Vok zei dan: "We moeten gewoon verder, als we stil blijven staan, zit er straks geen toekomst meer in voor de jongens." En dat was natuurlijk ook wel zo.

Het bedrijf aan de Wijzend 49, Nibbixwoud.

Jeroen bleef op de Ganker werken en Marco droeg de zorg voor het andere bedrijf op de Wijzend. Vok pendelde heen en weer tussen de Ganker en de Wijzend. Hij sprong bij waar het nodig was.

Heb vertrouwen

In september 2001 werd Vok ziek, dat was voor ons een hele zware tijd, want naast de ziekte van Vok, moesten Jeroen en Marco opeens het bedrijf alleen runnen. Toen we op 13 mei 2002 te horen kregen dat er geen genezing meer mogelijk was, wisten ze maar al te goed dat nu alles op hun schouders terecht zou komen.

Tijdens de ziekte is er nog veel geregeld en Vok bleef

tot het einde toe meeluisteren en meedenken. En als ik dan aan hem vroeg hoe het allemaal verder moest met het bedrijf, zei hij: "Heb vertrouwen in je jongens, want ze redden het." Mede ook door de inzet van onze medewerkers, want er werd vaak een beroep op hen gedaan om een paar uurtjes langer door te gaan.

Zo zorgden we met zijn allen dat het bedrijf goed bleef draaien.

Toen we afscheid hadden genomen van Vok, brak er een moeilijke tijd aan. In die tijd kreeg ik veel steun van Piet Spruit. Hij was een neef, boekhouder, maar vooral een vriend. Hij kwam vaak even binnenwippen. We praatten dan over allerlei dingen, maar heel veel over het bedrijf, want dat was voor mij nog altijd de grootste zorg. Na zo'n gesprek was ik weer opgelucht en zag het weer zitten.

Niet alleen voor mij, maar ook voor Jeroen en Marco was Piet er altijd. Hij hield alles nauwlettend in de gaten en begeleidde hen waar het nodig was.

Niet alleen toen was Piet er voor ons, ook bij de oprichting van het nieuwe bedrijf op Overspoor, stond hij ons met raad en daad bij. Piet is al sinds de oprichting bij ons bedrijf betrokken en is helemaal met het bedrijf meegegroeid.

Na jaren van voorbereiding was 11 april 2008 de dag, dat het nieuwe kassenbedrijf geopend kon worden. En als ik dan aan de woorden van Vok denk: "Maak je geen zorgen want ze redden het", is dit toch een heel mooi bewijs. De jongens zijn net zo vooruitstrevend als hun vader, ze volgen alle vernieuwingen op de voet.

Per 1 januari ben ik uit de maatschap gestapt en ik laat het bedrijf met een gerust hart aan Jeroen en Marco over. Foto's: Familie Mol.

De start van de gebroeders Mol in hun nieuwe bedrijf op 11 april 2008 op industrieterrein Overspoor.